

1

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35–45.
Tárgy: alkotmányjogi panasz előterjesztése
Hivatkozási (ügy) szám: SZF36/2019

Alkotmánybírósági hivatkozási ügyszám: IV/2795-1/2021.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 1012795-212021	
Érkezett: 2021 AUG 19. email	
Példány: 1	Kezelt: J
Melléklet: db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

ndítványozó

a T. Alkotmánybíróság részemre 2021. július 26-án kézbesített, hiánypótlásra felhívó levelére az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján a következő

kiegészített alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF36/2019/13. számú határozatának (1.sz.-ú melléklet), valamint a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság SzfF.7/2020/36. számú határozatának (2.sz.-ú melléklet) és a fegyelmi eljárásban hozott összes határozat alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg!

A könnyebb áttekinthetőség kedvéért egységes szerkezetben nyújtom be alkotmányjogi panaszom kiegészítését, de az természetesen nem tekinthető új beadványnak.

A kérelem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

Kérelmem anyagi jogi alapja Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog) és a XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog).

Kérelmem eljárásjogi alapja Magyarország Alaptörvényének 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisíti az alaptörvény-ellenes bírói döntést.

1. A pertörténet, a tényállás rövid ismertetése, nyilatkozat határidő megtartásáról, a jogosultság igazolása:

1.1. A pertörténet, rövid tényállás:

1997. május 1. napjától 2001. január 31. napjáig [REDACTED] Városi Bíróságon voltam bírósági fogalmazó. 2001. február 1. napjától 2001. június 30. napjáig a [REDACTED] Városi Bíróságon bírósági titkárként dolgoztam. 2001. április 1. napjától a [REDACTED] Munkaügyi Bíróságra kirendelt titkárként láttam el feladataim. 2001. július 1. napján bírói kinevezésemre került sor, a [REDACTED] Munkaügyi Bíróságon lettem beosztott bíró. 2004. május 5. napján a bírói vizsgálatom „alkalmas” minősítéssel zárult. 2010. decembertől 2012. augusztusáig első gyermekem születése miatt, majd 2013. márciustól 2015. szeptember 30-ig második gyermekem születése miatt tartósan távol voltam. 2015. október 1. napjától 2017. július 31. napjáig ítélkezési tevékenységemet kirendeléssel a [REDACTED] Járásbíróságon láttam el polgári ügyszakban. A kirendelés megszűnése után 2017. szeptember 1. napjától ítélkező tevékenységemet a [REDACTED] Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon folytattam, munkaügyi és közigazgatási ügyeket is tárgyaltam.

A [REDACTED] Törvényszék Elnöke 2018. augusztus 14-én elrendelte soros alkalmassági vizsgálatom.

2018. szeptember 28-án a [REDACTED] KMB költözése során konfliktusba kerültem a [REDACTED] Törvényszék elnökének titkárnökjével, vele – az eljárásban meghallgatott tanúk szerint – indulatosan viselkedtem, és őt vállammal állítólag meglöktem, amely konfliktus álláspontom szerint – az akkor még nem, csak később megismert és diagnosztizált – mentális okú megbetegedésemnek volt betudható.

A konfliktus másnapján, azaz 2018. szeptember 29-én a tartósnak bizonyuló rosszullét miatt elmentem az ügyeletre, ahol mentális okú betegséggel, pánikzavarral diagnosztizáltak.

2018. október 1-től 2018. október 31-ig betegállományban voltam.

A [REDACTED] Törvényszék elnöke 2018. december 20-án velem szemben fegyelmi eljárás megindítását kezdeményezte a Bjt. 106. § (2) bekezdés c) pontja alapján a Bjt. 105. § a) pontja szerinti, a bírói hivatás tekintélyét sértő és veszélyeztető magatartás tanúsítása, valamint a Bjt. 105. § a) pontja szerinti szolgálati viszonytal kapcsolatos kötelezettségszegés miatt.

A fegyelmi eljárás kezdeményezője szerint én a [REDACTED] KMB költözése során 2018. szeptember 28. napján tanúsított magatartásommal, valamint a KMB elnökével szemben 2018. november 13. napján tanúsított magatartásommal megvalósítottam a Bjt. 105. § b.) pontja szerinti fegyelmi vétséget, valamint a – már az elsőfokú határozat szerint is jogellenes – célvizsgálat és annak kiterjesztésével felsorolt ügyekben a munkámat késedelmesen láttam el, továbbá az igazgatási vezetés küldeményeinek átvétele kapcsán tanúsított magatartásommal, továbbá betegállományom alatt e-mailes úton érkezett vezetői érdeklődésre munkavállalói válasz elmulasztásával és elmulasztottként felrótt bírói feladatok felszólítást követő részbeni ellátásával összefüggésben az együttműködési kötelezettségemet elmulasztottam, ez pedig a Bjt. 105. § a.) pontja szerinti fegyelmi vétség elkövetésének minősül.

A fegyelmi kezdeményezés folytán a Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság elnöke SZF24/2018/2. határozatával a fegyelmi ügyben eljáró elsőfokú tanács tagjait – lentebb részletezettek szerint alaptörvénysértően – kijelölte 2019. január 4-én. (3.sz-ú melléklet.) A SZF24/2018/2. számú határozat meghozatala időpontjában hatályos szolgálati

bíróságok ügyrendjének – továbbiakban: SZBÜ – melléklete szerint nem volt olyan elsőfokú szolgálati bírósági tanács felállítva, amely az SZF24/2018/2. számú határozattal kijelölésre került és amely az ügyekben első fokon eljár.

2019. január 4. napjától 2020. január 5. napjáig betegségem miatti tartós távollét miatt ítélkezési tevékenységet nem tudtam folytatni. 2020. január 5-től tudtam csak ismét munkába állni a [REDACTED] Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, mint munkaügyi és közigazgatási bíró.

A Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság tanácsülésen, 2019. január 29-én hozott SZF24/2018/4. számú végzésével előzetes vizsgálatot rendelt el, kijelölte az ügyben eljáró vizsgálóbiztost és felhívta őt, hogy a végzés kézhezvételétől számított 30 napon belül jelentését a szolgálati bírósághoz nyújtsa be. A vizsgálóbiztos jelentését az elsőfokú szolgálati bíróság 2019. március 8-i nappal érkezett.

A soros alkalmassági vizsgálatom közben „alkalmatlan” minősítéssel zárult 2019. január 14-én, a [REDACTED] Törvényszék elnöke felhívott, hogy mondjak le. A tisztségemről nem mondtam le, a vizsgálati eljárás jogszerűségét az értékelésre kihatóan vitattam. A megindult szakmai alkalmatlansági eljárásban a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SzÉ.1/2019/28. számú határozatával megállapította, hogy „a törvényszék elnöke a 6. b), 9., 11. pontokban tárgyalt eljárási szabályokat olyan mértékben sértette meg, hogy azok az értékelés eredményére lényegesen kihatottak, így megalapozták a Bjt. 84. § (4) bekezdés c) pontja alapján a bíró munkája új értékelésének elrendelését” (SzÉ.1/2019/28. számú határozat 8. oldal). A Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság 2019. október 14-i napon meghozott, SzÉ.7/2019/11. számú határozatával az elsőfokú szolgálati bíróság SzÉ.1/2019/28. számú határozatát – indokolásának részbeni módosításával – helybenhagyta.

A Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság tanácsülésen hozott SZF24/2018/14. számú végzésével a kezdeményezés alapján 2019. április 8-án a fegyelmi eljárást megindította, egyben az SZÉ1/2019. szám alatt indult alkalmatlansági eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette.

A Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság 2019. december 9-i napon tárgyaláson kívül, tanácsülésen hozott SZF24/2018/20. számú végzésével a fegyelmi eljárás folytatását rendelte el.

A fegyelmi kezdeményezésben felsorolt fegyelmi vétségek elkövetését és abban való felelősségemet az eljárás során nem ismertem el. A 2018. szeptember 28-i, a fegyelmi eljárás alapját képező, nekem felrótt magatartásommal (indultatos viselkedés a törvényszéki titkárnővel), továbbá a tartós betegszabadság utáni – késedelmesként felrótt – munkavégzéssel kapcsolatban hivatkoztam arra, hogy azok a később diagnosztizált betegségemnek tudhatók be – 2018. szeptember 28-án vétőképtelen állapotban voltam – és magatartásomat, munkámat a fennálló betegség befolyásolta, azokra kihatott, így az általam állított tények – mint szakkérdés – bizonyítására vonatkozóan kértem a folyó fegyelmi eljárásban igazságügyi orvos szakértő kirendelését. A Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF36/2019/4. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan, 2020. január 13. napján tartott tanácsülésen hozott I. sz.-ú végzésével valamennyi bizonyítási indítványomat, így a szakértő kirendelésére vonatkozót is elutasította.

2020. február 11-én a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF36/2019/13. számú határozatával azt állapította meg, hogy vétkes vagyok a szolgálati

jogviszonyommal kapcsolatos kötelezettségszegésben és a bírói hivatás tekintélyét sértő magatartásban, és velem szemben két fizetési fokozattal való visszavetés fegyelmi büntetést szabott ki.

Az elsőfokú szolgálati bíróság nem állapított meg vétséget a 2018. november 13-i felrótt magatartásommal kapcsolatban, azonban elmarasztalt a 2018. szeptember 28-án tanúsított magatartásom, valamint késedelmes ügyintézés miatt és abban a körben, hogy a táppénzem várható időtartamát a bírósággal – felhívás ellenére – nem közöltem. Az elsőfokú szolgálati bíróság indokolásában az általam indítványozott orvos szakértő kirendelésének megtagadását azzal indokolta, hogy a fegyelmi vétség elkövetése alól az eljárás alá vont bírót nem mentesíti az általa hivatkozott „vétőképtelen” állapota, miután 2020. január 13-i tárgyalási nyilatkozata szerint tudatában volt az aznapi munkaképtelen állapotának, ennek ellenére a bíróságon megjelent. Ezt a magatartását az elsőfokú szolgálati bíróság nagyfokú gondatlanságnak értékelte a bíró részéről, így az elsőfokú szolgálati bíróság – az elismerő nyilatkozatra is tekintettel – nem tartotta szükségesnek orvos szakértői bizonyítás lefolytatását.

Az elsőfokú határozat ellen fellebbezést terjesztettem elő. A fellebbezésben egyéb érveim – pl. kereseten való túlterjeszkedés, stb. – mellett hangsúlyoztam, hogy betegség miatt nem ismertem fel a helyes magatartást, a betegség fennálltának vagy hiányának, annak következményeinek megítélése pedig szakkérdésnek minősül. Kifogásoltam, hogy alaptalanul utasította el az erre vonatkozó bizonyítási indítványomat a szolgálati bíróság. Hangsúlyoztam, hogy csak annak voltam tudatában – 2020. január 13-i tárgyalási nyilatkozatom is csak erre vonatkozott –, hogy nem éreztem jól magam 2018. szeptember 28-án, de betegségemről és vétőképtelen állapotomról nem tudtam, mivel akkor még orvos nem látott, nem is tudhattam. Tartósnak bizonyuló rosszullét miatt orvoshoz csak a nekem felrótt cselekmény másnapján kerültem, az orvos pedig mentális eredetű betegséget diagnosztizált akkor nálam.

A fellebbezés folytán eljáró másodfokú szolgálati bíróság azon túl, hogy nem érvényesítette maradéktalanul a meghatározott eljárási rend követelményeit, nem helyezte hatályon kívül az elsőfokú szolgálati bíróság érdemi határozatát, továbbá az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogomat is sértő mértékben követett el jogsértő eljárási cselekményeket, valamint eljárásával és ügydöntő határozatával az Alaptörvényben biztosított jogorvoslati jogomat is megsértette.

Ezen cselekmények közé tartozik, hogy több esetben tanácsülés tartása nélkül hozott a másodfokú szolgálati bíróság elnöke végzést, továbbá a fegyverek egyenlőségének elvét sértve a kezdeményező törvényszéktől contra legem fogadott el beadványokat és tette azokat az eljárása és a mérlegelése tárgyává, valamint bizonyítástól jogtalanul megfosztott miközben pedig szakkérdésben szakértő kirendelése nélkül döntött, megsértve ezzel alkotmányos jogorvoslati jogomat.

A másodfokú szolgálati bírósági eljárásban a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság elnöke SzfF.7/2020/5. számon hozott – a panasz indokolásában részletesen is indokolt alaptörvényellenes – végzésével a fellebbezésem elbírálására tárgyalást tűzött ki 2020. július 31. nap 10.00 órára. A végzés megjelölte a tárgyalásra idézendők személyét. (4.sz.-ú melléklet)

A Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság az SzfF.7/2020/23. számú jegyzőkönyvbe (5.sz.-ú melléklet) foglaltan 2020. december 14-i tárgyaláson végzéssel a vizsgálóbiztost a vizsgálóbiztosi jelentés kiegészítésére hívta fel. A vizsgálóbiztos a kiegészített jelentést a másodfokon eljáró bíróságnak benyújtotta, az pedig mérlegelése körébe vonta, amelyet igazol az a tény, hogy a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság

SzF.7/2020/36. számú határozata első részében a kiegészített vizsgálóbiztosi jelentésben foglaltakra mint döntése alapjául szolgáló iratanyagra hivatkozik is.

A fellebbezés folytán eljáró Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság – lentebb részletezettek szerint Alaptörvényben biztosított jogaimat sértő, és a rá vonatkozó alaptörvényi rendelkezéseket is figyelmen kívül hagyó – lentebb ismertetett eljárása folytán az elsőfokú szolgálati bíróság SzF.36/2019/13. számú határozatát SzF.7/2020/36. számú, 2021. április 26-án hozott másodfokú határozatával részben megváltoztatta, és velem szemben egy fizetési fokozattal való visszavetés fegyelmi büntetést szabott ki, egyebekben az elsőfokú szolgálati bíróság határozatát helybenhagyta. A másodfokú szolgálati bíróság nem tartott vétkesnek abban, hogy táppénzem várható időtartamát a bírósággal – felhívás ellenére – nem közöltem, a közlés elmaradásának indokát érveim és bizonyításom alapján alaposnak találta. A másodfokú szolgálati bíróság a késedelmes ügyintézésrel érintett ügyek körét szűkítette, valamint a késedelmek megállapított hosszát is csökkentette, de a szűkített körben elmarasztalt, és az elsőfokú szolgálati bírósághoz hasonlóan szintén vétkesnek találta a 2018. szeptember 28-án, bírói irodám költöztetésekor tanúsított magatartásomat.

A szakértő kirendelésére vonatkozó indítványom elutasítását ügydöntő határozatában azzal indokolta, hogy *„A 2018. szeptember 28-ai bírói magatartás értékelése során nincs jelentősége annak, hogy az eljárás alá vont bíró a bírói hivatásához nem méltó, ingerült viselkedését milyen okok generálták, hiszen arra semmilyen körülmény nem szolgálhatott volna alapul, nevezetesen még az sem, ha az elnöki irodavezető bármilyen módon hátráltatta vagy akadályozta volna az eljárás alá vont bíró átköltözését a másik épületbe.”*

Azaz a másodfokú szolgálati bíróság nem rendelt ki szakértőt és **nem került szakértő által megállapításra, sem cáfolásra, hogy 2018. szeptember 28-i napon beteg voltam-e vagy nem,** továbbá, hogy a 2018. szeptember 28-i napon tanúsított magatartásomra megállapított betegség okozta-e, ill. arra kihatással, **befolyással volt-e,** és ha igen, úgy milyen irányba.

A másodfokú szolgálati bíróság határozatában ugyanakkor azt is rögzítette és a szankció kiszabása körében értékelte, hogy *„A másodfokú szolgálati bíróság azonban utólagos bocsánatkérése mellett, további vétkeséget befolyásoló körülményként értékelte, hogy a felrótt magatartáshoz a bíró egészségügyi problémája vezetett, amivel már másnap orvoshoz fordult és tartós táppénzes állománya alatt betegsége kezelésére törekedett.”*

Azaz a másodfokú szolgálati bíróság a határozata következő részében szakértő kirendelése nélkül foglal abban állást, hogy beteg voltam és ez a betegség a 2018. szeptember 28-i magatartásomat befolyásolta.

A másodfokú szolgálati bíróság szakkérdésben szakértő kirendelése nélkül döntött.

A fentiekkel összefüggésben a panaszom alapjául szolgáló fegyelmi ügyemben sérelmezem a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványainak, valamint a jogorvoslatihoz való jogom megsértését, amelyet az eljárási rend betartatlansága, illetőleg az eljárás során általam gyakorolható jogosultságok indokolatlan korlátozása, továbbá az Alaptörvény egyéb rendelkezéseinek – R) cikk (2) bekezdésének, 25. cikk (1) bekezdésének, 27. cikk (1) bekezdésének –, továbbá sarkalatos törvényeknek – Bjt. és Bszi. –, és nem utolsósorban az SZBÜ-nek megsértése eredményezett.

Mivel a másodfokú szolgálati bírósági döntéssel szemben pedig további perorvoslatnak helye nincs, ez indokolja a jelen panasz benyújtását a T. Alkotmánybírósághoz.

1.2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az 1.1. pont alapján álláspontom szerint egyértelműen megállapítható, hogy a rendelkezéseimre álló valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítettem, mivel a másodfokú szolgálati bíróság határozata ellen nem áll fenn számomra további jogorvoslati lehetőség.

1.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló másodfokú bírói döntést jogi képviselőm részére 2021. május 21-én került kézbesítésre, aki az átvételt követően a másodfokú döntés kézhezvételének idejéről e-mailben értesített engem. *(6.sz.-ú melléklet)* A másodfokú bírói döntés részemre külön is megküldésre került postai úton, amelyet 2021. május 10-én vettem át. Ebből következően az Abtv. 30. § (1) bekezdésében írt 60 napos határidő megtartásra került.

A T. Alkotmánybíróság hiánypótlásra felhívó levelét 2021. július 26-án postai úton vettem kézhez, így a kiegészített alkotmányjogi panasz benyújtása határidőben történik.

1.4. Az indítványozó érintettségének bemutatása:

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a fegyelmi ügyben eljáró bíróságok az Alaptörvény szerinti bíróságnak minősülnek, és határozatuk az Abtv. 26. §-a és 27. §-a szerint vizsgálható.

Az Alkotmánybíróság 21/2014. (VII.15) AB határozatában kimondta, hogy *„Egyértelműen megállapítható tehát, hogy a fegyelmi felelősségének a vizsgálata a magyar jogban hagyományosan a rendes bírói szervezetrendszeren belül (mellett) szervezett bíróság hatáskörébe tartozik [...] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy a bírók fegyelmi ügyeiben eljáró szolgálati bíróságok az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdése szerinti független és pártatlan bíróságnak tekinthetők, ezért határozatuk alkotmányjogi panasszal megtámadható”.*

Az Abtv. 1. § a) pontja kimondja: egyedi ügy a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás.

Az alkotmányjogi panasszal érintett bírói döntések és az azokhoz vezető bírósági eljárások a fenti definíciónak megfelelnek, hiszen engem mint természetes személyt érintő jogot, jogos érdeket és jogi helyzetet bíráltak el.

Alulírott kezdeményező a jelen panasszal a saját fegyelmi ügyemben hozott szolgálati bírósági határozatok vizsgálatát kérem, a bíróság eljárásában fél voltam, az engem és bírói jogviszonyomat érintő fegyelmi ügyben próbáltam jogaimat érvényesíteni, továbbá a panasszal kifogásolt határozatok jogviszonyomra, így az abban foglalt jogaimra (pl. illetményhez való jog) kiterjednek, így összességében az érintettségem vitathatatlanul fennáll.

2. Az alkotmányjogi panasz érdemi indokolása:

2.1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése:

Álláspontom szerint a szolgálati bíróságok a velem szemben lefolytatott fegyelmi eljárás során az Alaptörvényben biztosított alábbi jogaimat sértették (alapjogi sérelem megjelölése):

- **XXVIII. cikk (1) bekezdését:** *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. (tisztességes eljáráshoz való jog elve), valamint*
- **XXVIII. cikk (7) bekezdését:** *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. (jogorvoslathoz való jog elve)*

2.2. A korábbi alkotmánybírósági gyakorlat felhasználhatósága:

A T. Alkotmánybíróság kimondta, hogy az „Alkotmánybíróság az újabb ügyekben vizsgálandó alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogérveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya, és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése” [13/2013. (VI. 17.) AB határozat, 22/2012. (V. 11.) AB határozat].

A tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben az Alkotmánybíróság a 21/2014. (VII. 15.) számú határozatában külön is rögzítette, hogy nincs akadálya a tisztességes eljáráshoz való jogot értelmező, de már hatályon kívül helyezett alkotmánybírósági határozatok egyes elvi megállapításai felhasználásának az Alaptörvény értelmezésekor, mert azok összhangban vannak az Alaptörvény céljával és értelmező rendelkezéseivel is.

A fenti határozat alapján jelen ügy szempontjából releváns, a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott alkotmánybírósági gyakorlatot felhasználom és hivatkozom.

2.3. A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének érdemi indokolása, valamint az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés mibenléte:

2.3.1 Az Alaptörvény kommentárja alapján az Alaptörvény XXVIII. cikke a bírósági eljárás olyan alkotmányos garanciáit biztosítja, mint a tisztességes eljáráshoz való jog, a fair eljárás elve, a bírósághoz fordulás joga, a védelemhez való jog, a fegyverek egyenlősége, a nullum crimen sine lege és nulla poena sine lege elve, az ártatlanság véelme vagy a jogorvoslathoz való jog, amelyek további részjogosítványokra bonthatók.

Ebből következően a tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog külön alkotmányos garanciák, és ezt így is értelmezte az Alkotmánybíróság a 13/2021 (IV.14.) AB határozata meghozatala során.

2.3.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a **tisztességes eljáráshoz való jogot**. Az AB megfogalmazásában: „a tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírósági gyakorlatban az 57. § (1) bekezdésébe foglalt független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a 2. § (1) bekezdésből eredő eljárási garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog” (315/E/2003. AB határozat).

„Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is.” 3219/2018. (VII. 2.) AB határozat [24]. Ennek az értelmezésnek megfelelően a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye több elvet és garanciális elemet is magában foglal, így a bírósághoz fordulás jogát, a pártatlanság, valamint jogegyenlőség követelményét, az észszerű időn belüli eljárást, a fegyveregyenlőség elvét és a törvényes bíróhoz való jogot is.

2.3.3. Az elsőfokú fegyelmi eljárás megindítását megelőzi a Bjt. és az SZBÜ alapján a konkrét fegyelmi ügyben eljáró tanács kijelölése. „Az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott arra, hogy az ügy elsőfokú elintézése alatt nemcsak a megtámadott érdemi határozat meghozatalában való részvételt, hanem minden olyan eljárási cselekményt érteni kell, amely az érdemi döntés meghozatalához vezet.” [21/2014. (VII. 15.) AB határozat]. Szintén a 21/2014. (VII. 15.) AB határozat rögzítette, hogy a „fegyelmi eljárás előkészítése és megindítása is felveti a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.” Ekként a konkrét fegyelmi ügyben eljáró bírói tanácsnak a szolgálati bíróság elnöke által történő kijelölése alaptörvény-ellenessége vizsgálatának a 21/2014. (VII. 15.) AB határozat alapján helye van.

A fegyelmi kezdeményezés folytán a Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság elnöke SZF24/2018/2. számú határozatával a fegyelmi ügyben eljáró elsőfokú tanács tagjait és a vizsgálóbiztost kijelölte 2019. január 4-én. A határozatban a kijelölések az elnök által rögzítettek szerint az SZBÜ 3. § (2) bekezdésében foglaltak szerint történtek. A végzés meghozatalakor hatályos – 2017. február 14. napján írásbeli szavazás alapján módosított – szövege 3. §-ának (2) bekezdése szerint az „első- és a másodfokú szolgálati bíróság elnöke minden év december 15-éig felállítja a következő évben eljáró, számmal megjelölt tanácsokat, és ezt az intézkedését az Intraneten is közzéteszi. A tanácsok összetételének meghatározásánál figyelemmel van arra, hogy egy tanácsba lehetőleg három, de legalább két különböző szakágban és különböző szintű bíróságon dolgozó bíró kerüljön beosztásra. Az eljáró tanácsot és annak elnökét az adott szolgálati bíróság elnöke az ügyek érkezésének sorrendjében jelöli ki, ettől kivételesen indokolt esetben eltérhet. Ilyen eltérésre adhat okot a soron következő tanácsnál még folyamatban lévő ügy, illetve a tanács tagjaival szemben fennálló kizárási ok, vagy a tanács tagjainak eljárását akadályozó egyéb ok. Az adott tanács tagjai a nevük kezdőbetűjének sorrendjében, ügyenként egymást követően töltik be a tanácsra kiszignált ügyek intézése során a tanácselnöki tisztséget.”

A Bmjt. 25. §-a iktatta be a Bjt. 104/A. §-t, megteremtve a szolgálati bíróságok ügyrendjének törvényi alapját. A 2012. július 17-től hatályos rendelkezés szerint az OBT hagyja jóvá a szolgálati bíróságok által megállapított ügyrendet, amelynek tartalmaznia kell az eljáró tanácsok összetételét és az ügyelosztás szabályait is, azaz előre meg kell határozni a bíróság tanácsainak összetételét, az nem alapulhat automatizmuson. A jelen panaszhoz 3. sz.-ú mellékletként csatolt SZF24/2018/2. számú határozat meghozatala időpontjában irányadó, az elsőfokú tanácsokat meghatározó (2019. január 1. naptól hatályos) melléklet szerint nem létezett az SZF24/2018/2. számú határozat által felállított tanács, azaz engem az elsőfokú szolgálati bíróság elnöke a fegyelmi eljárás előkészítése során elvont törvényes bírámtól, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és a 25. cikk (1) bekezdését sérti. 7.sz-ú mellékletként állításom igazolásként csatolom a SZBÜ mellékletét képező, 2019. január 1. naptól hatályos elsőfokú szolgálati tanácsok összeállítását. Az SZF24/2018/2. számú határozat nem tartalmazta számomra annak indokolását, hogy a határozattal kijelölt, SZBÜ-től eltérő tanács felállítására milyen indokból került sor. Az elsőfokú eljárást – a határozathozatalt kivéve – a SZF24/2018/2. számú határozattal felállított tanács folytatta le úgy, hogy az SZBÜ vonatkozó mellékletének a fegyelmi eljárás folyása alatt történt módosítása szerint sem létezett a határozattal kijelölt, velem szemben az elsőfokú szolgálati bírósági eljárást lefolytatható szolgálati bírósági tanács. Ennek igazolására csatolom a Budapest területén működő

ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság tanácsait 2019. január 21. napjától **8. számú mellékletként**, továbbá a 2019. február 14. napjától hatályosat **9. számú mellékletként**, továbbá a 2019. április 29.-től hatályosat **10. számú mellékletként**. Az Alkotmánybíróság a 993/B 2008. AB határozatában megállapította, hogy „*»törvényes bírótól való elvonás tilalma«* [...] – az önkényes ügyelosztási renddel szemben – az eljárás résztvevőit megillető biztosíték.” Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. Ügyemet nem a törvény, azaz a Bjt. 104/A. § felhatalmazása alapján összeállított és előzetesen nyilvánosságra hozott elsőfokú tanácsok egyike bírálta el. Az SZBÜ 3. §-ának (2) bekezdése kivételt is megfogalmaz: „*kivételesen indokolt esetben*” az előre kijelölt tanácsoktól eltérő kijelölésére vonatkozóan. Ilyen kivételesen indokolt esetet azonban a SZF24/2018/2. számú határozat nem jelölt meg, ahogy viszont megjelölte ezzel szemben az indokot az elsőfokú szolgálati bírósági eljárásban hozott SZF36/2019/10. számú határozat (**11.sz.-ú melléklet**) és a másodfokú szolgálati bírósági eljárásban hozott SzfF.7/2020/4. számú határozat (**12.sz.-ú melléklet**). Álláspontom szerint a jogállamiság és a tisztességes eljáráshoz való jog, a jogbiztonság feltétlen elve megköveteli, hogy még kivételesen indokolt eset fennállása esetén is a bírói tanácsot kijelölő, ill. az új tagot kijelölő végzés indokolt, azaz az eljárás alá vont személy által kifejezetten megismerhető legyen. „*A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bíróság járjon el. Ezt az alkotmányos elvet a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (továbbiakban: Bszi.) az Alapelvek között úgy fogalmazza meg, hogy senki nem vonható el törvényes bírójától*” [21/2014. (VII. 15.) AB határozat].

A jelen pontba foglaltak tekintetében a tisztességes eljárás követelményének megsértése következik a 3219/2018. (VII.2.) számú AB határozat [28] bekezdésében foglalt azon alkotmányos értelmezésből és következtetésből is, hogy törvényes döntés meghozatala csak arra feljogosított bíraktól származhat.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogból következően az államra az a kötelezettség hárul, hogy – egyebek között – a polgári, munkaügyi, közigazgatási és szolgálati jogi jogok és kötelezettségek elbírálására bírói utat biztosítson. Az a tény, hogy törvényes bírámtól elvontak, az Alaptörvény által biztosított bírói út igénybevételét sértette a velem szemben folyó fegyelmi eljárásban.

Az, hogy törvényi felhatalmazás (Bszi., Bjt.) alapján felállított tanáccsal ellentétben az elsőfokon eljáró szolgálati bíróság elnöke által kijelölt bírák jártak el az elsőfokú eljárásban, mely eljárás a jelen panasszal megsemmisíteni kért elsőfokú döntés, majd erre alapítva a szintén megsemmisíteni kért másodfokú döntés alapjául is szolgált, sérti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, a 25. cikk (1) bekezdését, ezáltal sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú szolgálati bíróság az elsőfokú szolgálati bíróság határozatát csak részben változtatta meg, és jelentős részben átvette a támadott elsőfokú szolgálati bírósági határozat indokolását, ezért a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság SzfF.7/2020/36. számú határozatának alaptörvény-ellenessége és megsemmisítése körében ezen pontban hivatkoztam ténybeli és jogi érvekre szintén hivatkozok. Véleményem szerint a bíróság összetételére vonatkozó törvényi előírások olyan imperatív szabályok, amelyek megsértése szükségképpen az eljárás megismétléshez vezet függetlenül attól, hogy a határozat érdemben helyes-e. Az Alkotmánybíróság ugyanis a 21/2014. (VII. 15) AB határozatában a szolgálati bíróság eljárásával összefüggésben kifejtette, hogy a Bjt. speciális rendelkezéseinek hiányában a polgári perrendtartás általános szabályait kell alkalmazni. A Pp. 380. § a) pontja alapján hatályon kívül kell

helyezni a határozatot, ha az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva. A bíróság – többek között – akkor sincs szabályszerűen megalakítva, ha az ügyben nem a törvény által biztosított bíró dönt, ahogy jelen ügyben is történt. „A bíróságnak ezekben az esetekben tehát nincs mérlegelési lehetősége, azaz, ha olyan súlyos eljárási szabálysértést észlel, amely abszolút hatályon kívül helyezési oknak számít, akkor hatályon kívül kell helyeznie az alsóbb fokú bíróság határozatát. Amennyiben ez nem következik be, akkor az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik annak a megállapítása, hogy az eljáró bíróságok eljárása sértette-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.” [3219/2018. (VII. 2.) AB határozat].

A másodfokú szolgálati bíróság pedig nem helyezte hatályon kívül az elsőfokú döntést és nem került ezen okból sor az eljárás megismétlésére. Azáltal, hogy a másodfokú szolgálati bíróság nem alkalmazta eljárásában a Pp. 380. § a) pontját, súlyosan sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogom, valamint sérült az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése is.

2.3.4. A másodfokú szolgálati bírósági eljárásban sérült a társasbíráskodás – Alaptörvény 27.

cikk (1) bekezdése – elve is, mivel a másodfokú szolgálati bíróság elnöke több esetben egyedül hozott meg olyan döntéseket, amelyek meghozatala a tanács hatáskörébe tartozik. A társasbíráskodás elvének sérelmét a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog körében értékeli kialakult gyakorlata körében az Alkotmánybíróság. Hivatkozok itt a 21/2014. (VII. 15) AB határozatra, amelyben az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét állapította meg, amiért a fegyelmi eljárás megindításáról nem tanácsulésen döntöttek a tanács tagjai.

A másodfokú eljárás megindulásakor már hatályos, az SZBÜ 27. § (6) bekezdése alapján a folyó eljárásokban is alkalmazandó új SZBÜ 17. § (2) bekezdése alapján „a másodfokú szolgálati bíróság elnöke által kijelölt tanács 15 napon belül dönt a fellebbezést elutasító határozattal szemben előterjesztett fellebbezésről, illetve ez alatt intézkedik az esetleges hiányok pótlása iránt, továbbá elutasítja a fellebbezést, ha az ilyen határozat meghozatalát az elsőfokú szolgálati bíróság elmulasztotta. A tanácsulés, illetve tárgyalás kitűzésével egyidejűleg a fellebbezést az ellenérdekű félnek kézbesíti azzal, hogy arra 8 napon belül észrevétel terjeszthető elő, csatlakozó fellebbezés előterjesztésének nincs helye.” Ezzel szemben a hivatkozott 17. § (2) bekezdése szerinti intézkedést – SzfF.7/2020/5. számú végzéssel – a másodfokú tanács elnöke egyedül hozta meg és rendelte el.

Az SZBÜ 12. § (1) bekezdése kifejezetten és taxatív felsorolja azokat a – döntően adminisztratív jellegű – feladatokat, amelyeket a fegyelmi eljárás során a tanács elnöke egyedül lát el. A Bjt. 125. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó SZBÜ 14. § (9) bekezdése alapján a szolgálati bíróság határozatait – így végzéseit is – a tanács szótöbbségével hozza. A tanácskozás és szavazás az SZBÜ ugyanezen szakasza alapján csak zárt ülésen történhet.

Az elsőfokú szolgálati bírósági eljárásban az eljáró szolgálati bíróság a tárgyaláson kívül történt tárgyalás kitűzését is, mint pl. az SZF36/2019/2. számú végzés esetében (15.sz.-ú melléklet) – tanácsulésen hozta meg. A tanácsulés tartásának tényét az elsőfokú szolgálati bíróság végzésein feltüntette.

A másodfokú szolgálati bíróság eljárása Alaptörvénybe ütközött a tárgyalás előkészítése során is, amikor tanácsulés tartása nélkül a tanács elnöke egyedül hozta meg SzfF.7/2020/21. számú végzését. (16.sz.-ú melléklet)

Az elsőfokú szolgálati bíróság eljárásával szemben tanácsulés tartása nélkül, egyedül hozta meg a tanács elnöke a másodfokú eljárásban a SzfF.7/2020/20. számú (17.sz.-ú melléklet) és a SzfF.7/2020/32. számú végzést, amellyel tárgyalás kitűzéséről döntött tanácsulés tartása nélkül egyedül. (18.sz.-ú melléklet)

Nem tartalmazza annak tényét SzfF.7/2020/23. számú tárgyalási jegyzőkönyv (5.sz.-ú mellékletként csatoltuk), hogy a 2020. december 14. napján tartott tárgyaláson a vizsgálóbiztosi vizsgálat kiterjesztését elrendelő végzését az eljáró tanács zárt ülés tartásával döntött-e. Arról tudok

beszámolni, hogy az eljáró tanács a tárgyalás közben egy ízben szünetet rendelt el, de ennek tényét sem tartalmazza a jegyzőkönyv, márpedig a vonatkozó törvények alapján az közokiratnak minősül. Ha még úgy lenne, hogy valójában az eljáró tanács szünetet elrendelve tanácsulást tartott és ezt követően zárt ülés tartásával döntött a vizsgálóbiztosi vizsgálat kiterjesztéséről, úgy ennek a ténynek a bíróság tárgyalási jegyzőkönyvéből ki kell tűnnie, mint ahogy ezt a másodfokú szolgálati bíróság a 2020. július 31. napján 10.00 órára kitűzött és megtartott tárgyalásáról felvett SzfF.7/2020/7. számú jegyzőkönyvbe (**19.sz.-ú melléklet**) foglaltan megtette. Az Országos Bírósági Hivatal Elnöke a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló – **Alaptörvény 25. cikk (8) bekezdése alapján sarkalatosnak minősülő - 2011. évi CLXI. törvény 76. § (1) bekezdés b) pontjában** foglalt felhatalmazás alapján, továbbá a köziratokról, a közlevéltárakról és a magánlevéltári anyag védelméről szóló **1995. évi LXVI. törvény 10. § (2) bekezdésének b) pontja**, a közfeladatot ellátó szervek iratkezelésének általános követelményeiről szóló **335/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 1. § (4) bekezdésében** írtakra is figyelemmel a bíróságok részére a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII. 23.) OBH utasítás 19. § (1) bekezdése is rögzíti: „Az írásbeli jegyzőkönyvnek az eljárásjogi törvényekben írtaknak megfelelően kell tartalmaznia az eljárás eseményeit, menetét, **mégpedig úgy, hogy megállapítható legyen, megfelelő-e a bíróság eljárása a törvényben meghatározott alaki követelményeknek.**”

A tanácskozás és szavazás zárt ülésen történik. Zárt tanácsülés tartása tényének jegyzőkönyvi rögzítése hiányában a 2020. december 14. napján tartott tárgyalásról felvett tárgyalási jegyzőkönyv alapján az állapítható meg és jelen iratban Alaptörvénybe ütközőként jelölöm meg, hogy a másodfokú szolgálati bíróság elnöke nem a Bjt. 111. §-a és a és Bjt. 125. § (4) bekezdése, továbbá az SZBÜ 14. § (9) bekezdése, valamint a Bjt. 122. (1) bekezdése szerint járt el, - sértve ezzel az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését és az Alaptörvény 27. cikk (1) bekezdését,- amikor tanácsülés tartása nélkül egyedül rendelkezett határozattal a vizsgálóbiztosi vizsgálat kiegészítéséről. A vizsgálóbiztosi eljárás elrendeléséről a Bjt. 111. §-a alapján csak a tanács dönthet, így álláspontom szerint a vizsgálóbiztosi eljárás másodfokú eljárásban történő kiegészítésének elrendelése során a Bjt. 125. § (4) bekezdése alapján alkalmazandóan a Bjt. 111. §-a szerint kell eljárni.

Hivatkozok e helyen – és minden olyan panaszszövegrészre vonatkozóan, amely helyen a Bjt. sérelmét állítom és jelölöm meg – arra, hogy a Bjt. az Alaptörvény 25. cikk (8) bekezdése alapján sarkalatos törvénynek minősül.

Mivel pedig a vizsgálóbiztos a kiegészített jelentést a másodfokon eljáró bíróságnak benyújtotta, az pedig mérlegelése körébe vonta – amit igazol az a tény, hogy a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság SzfF.7/2020/36. számú határozata első részében kifejezetten meghivatkozta, hogy a kiegészített vizsgálóbiztosi jelentésben foglaltakra is alapította döntését –, így a másodfokú szolgálati bíróság ügydöntő határozata ezen okból is a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogomba ütköző módon született.

A vizsgálóbiztos eljárása – akár az eljárás megindítását megelőzően, akár a folyó eljárásban kerül rá sor – egy, a fegyelmi eljárást segítő, előzetes vizsgálat része. Ahogy pedig arra az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott, a tisztességes eljárás pedig olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni, így a jelen panasz vizsgálatának tárgyát kell, hogy képezze, hogy a vizsgálóbiztosi eljárás kiegészítésének elrendelésére az Alaptörvénybe ütköző módon került-e sor. Az általunk hivatkozottakat egy szinte azonos problémát felvető alkotmányos panasz elbírálása kapcsán az Alkotmánybíróság 3219/2018. (VII. 2) számú AB határozatában megerősítette.

Álláspontom szerint sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom akkor, amikor a másodfokú szolgálati bíróság tanácsának elnöke – a hivatkozott jegyzőkönyv tartalma szerint - a Bjt. és az

SZBÜ előírásai ellenére a tanács helyett egyesbíróként eljárva hozta meg a jelen pontban hivatkozott döntéseit, rendelkezéseit. Hivatkozok itt az Alkotmánybíróság 3219/2018. (VII.2.) számú AB határozatára, amely kimondta, hogy *„abszolút hatályon kívül helyezési oknak minősül az, ha a bíróság nincs szabályszerűen megalakítva. A bíróság – többek között – akkor nincs szabályszerűen megalakítva, ha az ügyben tanácsnak kellett volna eljárnia, de egyesbíró járt el, vagy fordítva”*.

Az Alkotmánybíróság a 21/2014. (VII. 15.) Ab határozatban rögzítette, hogy *„az Alaptörvény 27. cikke a társasbíráskodás elvét tekinti alapvetőnek, amikor megállapítja, hogy Magyarországon a bíróságok főszabály szerint – törvény eltérő rendelkezése hiányában – tanácsban ítélik meg.”* Ugyanitt *„Az Alkotmánybíróság azt is leszögezte, hogy a »bíróság függetlenségének ereje« és a »tisztes eljárás fokozott garanciája« fejeződnek ki abban, hogy a – lelkiismeretüknek megfelelő – törvényes döntés meghozatalára feljogosított bírákból álló bíró tanács mérlegelő tevékenysége eredményeképpen születik meg a döntés.”*

Itt is hivatkozom, hogy a bíróságok összetételére vonatkozó törvényi előírások olyan imperatív szabályok, amelyek megsértése szükségképpen az eljárás megismétléséhez kell, hogy vezessen függetlenül attól, hogy a határozat érdemben helyes-e. *„Ezzel összefüggésben az Alaptörvényre vezethető vissza az abszolút hatályon kívül helyezés jogintézménye is, amely esetében a törvényalkotó eleve mérlegelte az eljárás tisztességét, és akként határozott, hogy az abszolút hatályon kívül helyezési okok fennállása esetén egyértelműen alaptörvény-ellenes a bírói döntés, így annak szankciója nem lehet más, mint a hatályon kívül helyezés. [...] Amennyiben ez nem következik be, akkor az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik annak a megállapítása, hogy az eljáró bíróságok megsértették-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését”* 3219/2018. (VII.2.) számú AB határozat [34] és [35].

Az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján a másodfokú szolgálati bírósági eljárás és döntés alaptörvény-ellenességének megállapítása esetén az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is, így az ezen pontban megjelölt érvek és megjelölt jogsérelmek alapján a Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF36/2019/13. számú határozata és egyéb döntései megsemmisítésének szintén helye van.

Nem utolsósorban hivatkozom arra is, hogy az SZBÜ 12. § (1) bekezdéséből, az SZBÜ 14. § (9) bekezdéséből és a Bjt. 125. § (4) bekezdéséből szintén folyik az az alkotmánybírósági értelmezés, hogy *„a tanácselnöki státusz pusztán olyan igazgatási feladatok ellátását jelenti, amelynek tartalmát az egyes bíróságok szervezeti és működési szabályai részletezik. Az igazgatási státusból levezethető hatáskörök semmiképpen sem válhatnak a bíró függetlenség gátjává. E tevékenység nem gyakorolhat az ügy érdemére kiható befolyást, illetőleg nem teremthet a bírói meggyőződés kialakulását akadályozó kényszerhelyzetet, amelyben a tanács tagjainak a függetlensége sérelmet szenvedhet”* – 20/2005. (V. 26.) AB határozat, ABH 2005,202,211.) *„Erre tekintettel állapította meg az Alkotmánybíróság a Be. 360. § (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezésének alkotmányellenességét, amely szerint a tanács elnöke az ügy érkezésétől számított harminc napon belüli hatánapra a fellebbezés elbírálására tanácsülést, nyilvános ülést vagy tárgyalást tűz ki.”* – 3219/2018. (VII. 2.) számú AB határozat [52]. Így a társasbíráskodás sérelme kapcsán az SZBÜ 12. § (1) bekezdésére, az SZBÜ 14. § (9) bekezdésére, a Bjt. 111. §-ára, a Bjt. 125. § (4) bekezdésére, valamint a Bjt. 122. (1) bekezdésére hivatkozással felhozom Dr. Czine Ágnes alkotmánybírónak a 3219/2018. (VII. 2.) számú AB határozathoz fűzött párhuzamos indokolásában foglalt gondolatiságot és osztom az abban foglalt azon alkotmányos érvet is a szolgálati bíróságok előtti fegyelmi eljárásra vonatkozóan is, miszerint a társasbíráskodás alkotmányi elve ellenére *„az eljárási*

formára vonatkozó, mérlegelési szempontok nélküli diszkrecionális jogkörben »egyesbíróként« meghozott tanácselnöki elhatározás az érdemi határozatra közvetlenül kiható, a bírói függetlenség követelményét sértő döntéssé is válhat», azaz a társasbíráskodás sérelmét az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szövegesen is rögzített független bírósághoz való joggal összefüggésben is vizsgálni kell és jelen ügyből megállapítható, hogy az is sérelmet szenvedett.

2.3.5. Mind az elsőfokú, mind a másodfokú szolgálati bíróság a tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat sértette akkor, amikor a fegyelmi eljárás kezdeményezőjétől rendszeresen e-mailes úton fogadott be nyilatkozatot, beadványt, azokat joghatályosnak tekintette, és a kezdeményezőtől származó iratok szolgálati bírósághoz történő érkezéseként az e-mailes érkezés dátumát vette alapul. Ennek igazolására a jelen beadványom befogadhatóságának megítélhetőségéhez csatolom a Veszprémi Törvényszék elnöke által 2020. augusztus 4. 9:14 időpontban a Kúria Bíróságához, az eljáró tanács elnökének másolatban is megküldött Szff7/2020. ügyszámú hivatkozású azon e-mailt, amelyhez észrevételeit (a beadványt) mellékelte. A Kúria hivatalos érkeztetőbélyegzője egy joghatályosnak nem tekinthető beadványra, azaz az e-mail kinyomtatott példányára került rá. (20.sz.-ű melléklet)

Alkotmányos követelmény, hogy a feleknek a nyilatkozattétel lehetőségét egyenlő módon biztosítani kell. Nyilatkozattételre sor kerülhet szóban vagy beadvány formájában. A bírósághoz beadott joghatályos nyilatkozatokhoz joghatás fűződik. A bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet értelmező rendelkezései szerint a beadvány a bírósághoz elektronikus úton vagy papíralapon érkező irat, amely rendeltetésszerűen az elektronikus illetve a papíralapú ügyiratban kerül elhelyezésre. Az Alkotmánybíróság 21/2014. (VII.15.) AB határozatában a szolgálati bíróságok eljárásával összefüggésben kifejtette, hogy a Bjt. speciális rendelkezése hiányában a polgári perrendtartás szabályait kell alkalmazni. A Pp. vonatkozó rendelkezései szerint beadvány benyújtására papíralapon vagy elektronikus úton kerülhet sor. A bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet 6. § (4) bekezdése alapján ha jogszabály a beadvány más módon (telexon, elektronikus úton vagy adathordozón) történő benyújtását is lehetővé teszi, az ügyfelet ennek feltételeiről tájékoztatni kell. A Pp. 605. § (1) bekezdése alapján a perben az elektronikus kapcsolattartásra nem köteles fél vagy a jogi képviselőnek nem minősülő képviselője – az (5) bekezdésben foglalt kivétellel – a keresetlevelet, továbbá minden egyéb beadványt és ezek mellékletét, valamint okiratot (e fejezetben a továbbiakban együtt: beadvány) választása szerint elektronikus úton is benyújthatja, az E-ügyintézési tv.-ben és végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon. Az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény kimentő rendelkezései alapján a szolgálati bíróság előtti eljárásokban az elektronikus kapcsolattartási mód az eljáró bírósággal még nem lehetséges, így arra csak papíralapon kerülhet sor. A Kúria ügyviteli szabályzata a fegyelmi ügyek és a szolgálati bíróság iratainak kezelése körében a 78. § (1) bekezdésében kimondja, hogy a fegyelmi ügyek iratait zárt szekrényben, más iratoktól elkülönítve kell őrizni. A (6) bekezdés szerint a Kúria számítógépes adatbázisába semmilyen fegyelmi ügyben keletkezett irat nem vihető be. Ebből következően a fegyelmi ügyek és a szolgálati bíróság iratai papíralapon alapon kerülnek feldolgozásra, nem adatbázisban. Az eljáró szolgálati bíróság azonban elkövette azt a törvényteleniséget, hogy teret engedett a polgári perrendtartás szerint is hatálytannak minősített e-mailek történő ügyintézésnek, idézéseket adott ki és a fegyelmi eljárás kezdeményezőjétől beadványokat fogadott be informatikailag nem védett úton. Azzal az eljárással, hogy mind az elsőfokú szolgálati bíróság, mind a másodfokú szolgálati bíróság önkényesen és minden törvényi felhatalmazás nélkül joghatályos nyilatkozatnak tekintett számos esetben a fegyelmi eljárás kezdeményezője által küldött „sima”, azaz nem a törvényben szabályozottak szerinti kapcsolattartásra előírt elektronikus levelet (ún. e-mailt), míg én ezzel szemben beadványaimat csakis vagy postai úton, vagy tárgyaláson személyes átadással, szintén papíralapon,

írásban adtam át az eljáró tanácsok részére, nemcsak az R) cikk (2) bekezdését sértették, de sérült az eljárásban a félegyenlőség, azaz az ún. „fegyverek egyenlőségének elve” is, márpedig az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a fegyverek egyenlősége a tisztességes eljárás egyik meghatározó eleme. A szolgálati bíróság fegyelmi eljárás az alkalmatlansági eljárással szemben nem soron kívüli eljárás, így az e-mailen történő kapcsolattartást – mint rövid úton történő közlés módját – sürgető idő sem indokolja. A meg nem engedett kapcsolattartási mód használata a fegyelmi eljárásban nem szolgálhatja azt a célt, hogy az eljáró bíróságok, a vizsgálóbiztos, továbbá a fél a számára az eljárásba szabott törvényes, valamint bíró által szabott határidőt tartani tudja, mert ez az eljárás az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

A fegyelmi ügyben keletkezett iratok alapján megállapítható, hogy az eljáró szolgálati bíróságok contra legem adtak a fegyelmi eljárás kezdeményezőjének nyilatkozattételi lehetőséget. A szolgálati bíróságok eljáró tanácsának ezen eljárása ellentétben áll a tisztességes eljárás alkotmányos követelménnyel, és megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, mivel a fegyelmi ügyekben született határozatok a törvény által hatálytalannak tekintett beadványokon (nyilatkozat és bizonyíték) is alapultak.

2.3.6. Az Alkotmánybíróság az indokolást alátámasztó bizonyítékokkal kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy „azoknak megfelelő alapot kell teremteniük a hatékony jogorvosláshoz” (630/B/2005 AB határozat).

A bizonyítékok felvételénél pedig a bíróságoknak elsődlegesen azt kell szem előtt tartaniuk, hogy a tényállás teljes mértékben felderítésre kerüljön. Abban az esetben, ha valamely, a döntéshez szükséges feltárandó tényállási elem kiderítése szakkérdés, úgy szakértő kirendelésének van helye.

2.3.7. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és a (7) bekezdésébe foglalt jogaimat a következő miatt is sérülni látom azáltal, hogy nem kaptam sem az elsőfokú, sem a másodfokú fegyelmi bírósági eljárásban lehetőséget annak a ténynek a szakértői úton történő bizonyítására, hogy 2018. szeptember 28-i napon beteg voltam, és olyan betegségben szenvedtem, amely magatartásomat befolyásolta, belátási képességemet korlátozta, a másodfokú szolgálati bíróság pedig a Pp. 300 § (1) bekezdésébe ütközően állapította meg szakértő igénybe vétele nélkül határozatában azt a tényt – mint az ügy eldöntése szempontjából lényegesnek tekintet körülményt –, hogy a 2018. szeptember 28-i napon beteg voltam. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése alapján Magyarország független, demokratikus jogállam. Jogállamban a törvényeket az eljáró bíróságoknak be kell tartani, és erre az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése is felhív.

Orvos szakértő kirendelésére vonatkozó kérelmemet – csatolt ügydöntő határozatokból is megállapíthatóan – mind az elsőfokú, mind a másodfokú szolgálati bíróság elutasította, ennek ténye és indoka a csatolt határozatokból megállapítható, igazolható. Az elsőfokú szolgálati bíróság az általam indítványozott orvos szakértő kirendelésének megtagadását azzal indokolta, hogy a fegyelmi vétség elkövetése alól az eljárás alá vont bírót nem mentesíti az általa hivatkozott „vétőképtelen” állapota, miután 2020. január 13-i tárgyalási nyilatkozata szerint tudatában volt az aznapi munkaképtelen állapotának, ennek ellenére a bíróságon megjelent. Ezt a magatartásomat az elsőfokú szolgálati bíróság nagyfokú gondatlanságként értékelte a részemről, ami orvos szakértői bizonyítás lefolytatását nem tette szükségessé az elismerő nyilatkozatra is tekintettel. A fellebbezésemben hivatkoztam arra, hogy az elsőfokú szolgálati bíróság a bizonyítási indítványomat alapos ok nélkül utasította el, így sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom. A másodfokú szolgálati bíróság alaptalannak tartotta a hivatkozásomat, és álláspontja szerint „az elsőfokú szolgálati bíróság „szabadon mérlegelhetette, hogy a releváns tények megállapítása érdekében milyen körben és milyen bizonyítási eszközt vesz igénybe, a felek indítványai semmilyen kötőerővel nem bírnak.” A másodfokú szolgálati bíróság határozata szerint „a 2018. szeptember 28-ai bírói

magatartás értékelése során nincs jelentősége annak, hogy az eljárás alá vont bírói hivatásához nem méltó, ingerült viselkedését milyen okok generálták..."

Jogi álláspontom szerint egy személy belátási – így vétő- – képességének megítélése orvos szakértői kérdés, azaz szakkérdés. Azokban az ügyekben, amelyekben a fél vétkessége fennállásának hiányát arra alapítja, hogy betegsége miatt nem ismerte fel a helyes magatartást, vagy pedig arra, hogy cselekvéseit betegsége befolyásolta, ezen kérdés eldöntését a bírósági gyakorlat – a jelen panasszal érintett elsőfokú szolgálati bíróság hiányosan lefolytatott eljárásával szemben – orvosi szakkérdésnek tekinti. Ekként járt el és igazságügyi orvos szakértő véleményének beszerzését követően döntött egy egyébként szintén fegyelmi ügyben a Kúria, amikor orvos szakértőt vett igénybe a felperesnek a fegyelmi tárgyává tett időszak alatti vétőképességét illetően (Mfv.II.10.601/2000/3. szám).

Tisztelt Alkotmánybíróság! Tudomással bírok arról, hogy az Alkotmánybíróság nem foglalhat állást a bíróság döntési jogkörébe tartozó bizonyítékértékelési kérdésekben, nem állapíthatja meg a történeti tényállást, és nem hozhat döntést az eljárás eredményét illetően sem, azonban úgy gondolom, hogy a jelen pontban felvetett és jellegű **panasz alkotmányvédelmi vizsgálatára az Alkotmánybíróság 3035/2021. (II. 10.) határozata utat nyitott, amikor abban a kérdésben döntött, hogy a panasszal támadott ügyben az indítványozó által felvetett kérdésben szakértői bizonyítás volt szükséges.** Továbbá álláspontom szerint a jelen pontban foglalt **panaszom nem bizonyítékértékelési, hanem eljárásjogi, ez utóbbin belül is a tisztességes eljáráshoz való alapjog és a jogorvoslati alapjog kérdéskörébe tartozónak minősül.**

„A szakértő bizonyítás körében is a bírói döntés központi eleme a szubszumció: a jogvita elbírálásánál irányadó törvényi tényállás és a perben megállapított tények egymáshoz való viszonyának értékelése. A külföldi eljárásjogi rezsimekben is a bíróság a bizonyítási eljárás során megismert bizonyító tényekről következtet a bizonyítandó tényekre. A bíróságnak a különös – és általa nem birtokolt – szakismeretek felhasználásával kell győződnie és tényállást megállapítania a bizonyításra szoruló speciális ismeret igénylő tények valóságáról illetve valótlanságáról. A valóságnak megfelelő ténymegállapítás helyességének levezethetőnek és a külvilág felé igazolhatóknak is kell lennie. Erről a bíróságnak a bizonyítékok értékelésénél kell számot adnia indokolt határozatában.” (Idézet innen: Kúria Joggyakorlat elemző csoport, Összefoglaló vélemény, A szakértői bizonyítás a bírósági eljárásokban, Dr. Virág Csaba (OBH): II. Tanulmányok fejezet, V. A SZAKÉRTŐI TÉNYMEGÁLLAPÍTÁS MÉRLEGELÉSE)

A másodfokú határozatból olvasással megismerhető és megállapítható tény, hogy a másodfokú szolgálati bíróság fent hivatkozott indokolása szerint **szinte nincs jelentősége annak, hogy a 2018. szeptember 28-ai magatartásomat milyen okok generálták, ezzel szemben a másodfokú szolgálati bíróság ügydöntő határozata későbbi részében, a szankció kiszabása körében „vétkességet befolyásoló körülményként értékelte, hogy a felrótt magatartáshoz a bíró egészségügyi problémája vezetett, amivel már másnap orvoshoz fordult és tartós táppénzes állománya alatt betegsége kezelésére törekedett”, azaz a betegség fennállásának vagy fenn nem állásának tényét lényeges körülmények tekintette, mivel azt a szankció kiszabásakor figyelembe vette.**

Az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése alapján a bírák igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el, amely tevékenységük ellátása során jogi szakértőként járnak el. A bíró feladata igazságszolgáltatási tevékenysége során a felek közötti jogi szakkérdés eldöntése, a bíró jogi szakértő.

A Pp. 300 § (1) bekezdése kógens: *Szakértőt kell alkalmazni, ha a jogvita kereteinek a meghatározásához vagy a perben jelentős tény megállapításához, megítéléséhez különleges szakértelem szükséges.*

Nincs feltétlenül szükség szakértő kirendelésére, ha az adott kérdésre adandó válasz okirattal mindent kizáró kétséggel bizonyítható. Azonban a másodfokú szolgálati bíróság határozatában nem jelölte meg, hogy betegségem megállapításának tényét milyen okirat(ok)ra alapította. A határozatban – a határozat oldalszámozása hiányában úgy tudom megjelölni, hogy az előbb idézett határozati szakaszt két bekezdéssel megelőző helyen – ugyan utal arra, hogy „A fellebbezési eljárásban becsatolt orvosi dokumentumok alapján sem állapítható meg a vétőképesség hiánya, mert azokban a bíró által hivatkozott emlékeztetkiesésre vonatkozó diagnózis nem szerepel”, azonban tény, hogy a folyó fegyelmi eljárásban csak a fegyelmi határozattal felrótt magatartást követően – másnap mentem be ügyeletre – felvett orvosi okirattal rendelkeztem először, továbbá az elsőfokú szolgálati eljárásban egy, a ██████████ Kórház ██████████ pszichiátriai szakrendelése által 2019. március 18-án felvett orvosi iratot nyújtottam be, így olyan okiratot nem, amely 2018. szeptember 28-i napra állított volna fel valamely betegsége vonatkozó diagnózist. Ezért is tartottam fontosnak, hogy orvos szakértő kirendelése keretében bizonyíthassam, hogy a nekem felrótt magatartás másnapján felállított orvosi diagnózis szerinti betegség már megelőző napon is fennállt, és a megelőző napi magatartásomra befolyással volt.

A másodfokú szolgálati bíróság előbb idézett határozati rendelkezése pedig alaptörvény-ellenes, mert annak megállapítása során a bíróság mérlegelési jogköre és a Pp. 300 § (1) bekezdésének megsértésével az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdésében foglalt feladatát a bíróság jogsértően és a fegyelmi ügyem eredményére kiható jelleggel túllépte, továbbá az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését azzal sértette, hogy szakkérdésben úgy döntött, hogy szakértőt nem rendelt ki a perben, és szakértő kirendelése nélkül állapította meg, hogy 2018. szeptember 28-ai magatartásomat betegség befolyásolta, és azt enyhítő körülményként is figyelembe vette, miközben engem a szakértő kirendelésének lehetőségétől elzárt.

A Pp. 300 § (1) bekezdésének, az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak és az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének – mint garanciális elemek – megsértésével egyértelműen a tisztességes eljáráshoz való jogom szenvedett csorbát. A bírósági eljárás során ugyanis követelmény, hogy a bíróság minden lényeges jogkérdést azonosítson és azokban a jog értelmezése útján döntsön.

Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése és a tisztességes eljáráshoz való jogom azért is sérült, mert álláspontom szerint a másodfokú bíróságnak nem volt az eljárásban törvényes alapja arra, hogy megállapítsa, hogy valamely személy egy adott időpontban beteg, továbbá arra sem, hogy a betegsége valamely irányban, módon viselkedésére kihatott, miközben ennek igazolásától ráadásul engem elzárt, ami engem korlátozott a bírói út igénybevételeiben. Az ilyen, általam most kifogásolt bírói gyakorlat megvizsgálásának elkerülése, annak nem alaptörvény-ellenesnek minősítése ahhoz a tarthatatlan és elfogadhatatlan helyzethez vezethetne, hogy bíróságok orvos szakértő igénybevétele nélkül, szabad mérlegelésük alapján minősítsenek valakit – akár annak alaptalansága esetén is – betegnek. Betegség és annak tünetei, valamint következményei megállapítása csak orvosi vizsgálatot követő diagnózis felvétele alapján, perben történő tényállásként rögzítése pedig csakis orvos szakértő igénybevétele útján történhet. E helyen is releváns jogilag azon hivatkozásom, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogból következően az államra az a kötelezettség hárul, hogy – egyebek között – a polgári, munkaügyi, közigazgatási és szolgálati jogi jogok és kötelezettségek elbírálására bírói utat biztosítson, a szakértői indítvány elutasítása, továbbá betegségem tényének szakértő igénybevétele nélküli megállapítása és enyhítő körülményként történő értékelése szintén az Alaptörvény által biztosított bírói út igénybevételeét sértette a velem szemben folyó fegyelmi eljárásban. A bírósághoz fordulás jogának sérelmén túl hivatkozok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértése körében arra az alkotmánybírói értelmezésre is, hogy „az eljárás tisztességességének önmagában nem elégséges

feltétele a bírósági út igénybevételének lehetővé tétele, az csak akkor biztosított, ha a bíróság érdemben reagál (dönt) a perben előterjesztett kérelmekről” (13/2021 (IV.14.) AB határozat [71]). E helyen felhozott panaszos esetben az érdemi döntés a szakértő kirendelése és szakvélemény bevonásának mellőzése miatt mind az elsőfokú, de különösen a másodfokú szolgálati bírósági eljárásban azonban jogszabálysértően elmaradt.

A 13/2021 (IV.14.) AB határozat alapján a jogorvoslati jog lényegi tartalma, hogy a bíróságok ügydöntő határozataik tekintetében tegyék lehetővé a valamely más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz való fordulás lehetőségét olyan döntés meghozataláért, amely képes a sérelmezett döntést felülvizsgálni, és a sérelem megállapítása esetén a döntésre visszaható módon a sérelmet orvosolni (13/2021 (IV.14.) AB határozat [74]). A másodfokú szolgálati bíróság az elsőfokú szolgálati bírósággal szemben a határozatában lényeges tényállási elemnek tekintette annak eldöntését, hogy 2018. szeptember 28-án betegség befolyásolt vagy nem, amely álláspontom szerint szakkérdés. Azonban az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével biztosított jogorvoslati jogomat sértően a másodfokú szolgálati bíróság – további fellebbezéssel vagy rendkívüli perorvoslattal már meg nem támadható döntésével – szakkérdésben maga döntött, azt a határozatában a szankció kiszabása során értékelte, így szakértő igénybevétele nélkül állapított meg a perben jelentős tényt, így az elsőfokú szolgálati bíróság érdemi döntését orvosolni ezen további jogsértés elkövetése miatt sem tudta. Ugyanis esetemben az ügyemben eljáró bíró „szakértelmére” alapított vélemény már nem minősülhetett számomra egy bizonyítási eszköznek, mivel én arról csak a másodfokú szolgálati bíróság – rendkívüli perorvoslattal már nem is támadható – érdemi határozatából értesültem, ami pedig eljárási garanciákat sért, hiszen nincs így lehetőségem ezen bírói vélemény sem eljáráson belüli támadására, ellentmondásra, sem további jogorvoslatra.

2.3.8. Valamennyi fentiekben felhozott alaptörvényi sérelmem körében hivatkozok ismét a Alkotmánybíróság 3035/2021. (II. 10.) határozatára, amelyben az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, hogy *„bírói függetlenség kiemelt alkotmányos jelentőségére tekintettel, minden olyan eljárás során, amelynek következménye akár a bíró felmentése is lehet, a munkáltatói jogkör gyakorlójának, illetve a jogvitákban eljáró bíróságoknak fokozottan figyelemmel kell lenniük arra, hogy a Bjt.-ben foglalt törvényi feltételek fennállnak és az eljárásjogi garanciák teljesülnek-e”* A bírakkal szembeni fegyelmi eljárások az Alkotmánybíróság által hivatkozott ilyen eljárásnak minősülnek a Bjt. 124. § (1) bekezdése f) pontjára tekintettel.

2.3.9. Az Alkotmánybíróság következetes joggyakorlata értelmében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes bírósági eljáráshoz való jog által megkövetelt „fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes.«” [3035/2021. (II. 10.) AB határozat (50) bek.]. A felhozott panaszaimat (a független bírósághoz való jog, a törvényes bíróhoz való jog, a társasbíráskodáshoz való jog megsértése, a fegyverek egyenlőségének sérelme, nyilatkozattételi jog korlátozása, szakértő kirendelésének mellőzése, jogi szakértőként szakkérdésben való döntés és annak mérlegelés körébe való bevonása, mint bírósági hatáskör túllépés, jogorvoslati jogom sérelme) megvizsgálva összességében is megállapítható, hogy nem teljesült a tisztességes eljárás követelménye, amely egy olyan minőség az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében, amely az eljárás egészét vizsgálva ítéltető meg.

3. A panaszom befogadhatósága körében tett egyéb előadásom:

3.1. Álláspontom szerint a panaszba foglalt sérelmek vitathatatlanul a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet eredményeztek, arra tekintettel is, hogy a megjelölt sérelmek közül több esetre már létezik olyan alkotmánybírói gyakorlat és született olyan AB döntés, amely a panaszom alaposágát alátámasztja.

3.2. Hivatkozom a 3035/2021. (II.10.) AB határozatra is, amely szerint „a bírói szolgálati jogviszonyok más közszolgálati jogviszonyokhoz képest is fokozott alkotmányi védelemben részesülnek. A közhivatal viseléséhez való jog mellett a bírák szolgálati jogviszonyának alkotmányi védelme következik az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdéséből is.”

3.3. Szintén befogadhatónak tartotta az Alkotmánybíróság annak a bírónak az alkotmányjogi panaszát, aki szintén a vele szemben lefolytatott – szolgálati bírósági – fegyelmi eljárás és annak döntései alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. A 3219/2018. (VII. 2.) AB határozat alapjául szolgáló bírói hozzámm hasonlóan szintén hivatkozott a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme körében arra, hogy ügyében egyesbíró járt el, amikor tanácsnak kellett volna eljárnia. Akkor az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy ennek fennállása a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet eredményez, azaz alkotmánybírói vizsgálatnak helye van.

4. Az Abtv. 52. § (5) bekezdése alapján nyilatkozom, hogy saját adataim nyilvánosságához nem járulok hozzá.

5. Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a panaszomhoz az alábbi – korábban becsatolt – mellékleteket használja fel, amelyek a panaszban foglaltakat igazolják [Abtv. 52. § (6) bekezdése]:

- 1. sz. mell. Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF36/2019/13. számú határozata
- 2.sz. mell. Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság SzfF.7/2020/36. számú határozata
- 3. sz. mell. SZF24/2018/2. számú határozat
- 4. sz. mell SzfF.7/2020/5. számú végzés
- 5. sz. mell. SzfF.7/2020/23. számú jegyzőkönyv
- 6. sz. mell. jogi képviselőm e-mailje a másodfokú határozat átvételéről
- 7. sz. mell. 2019. január 1. naptól hatályos elsőfokú szolgálati bírósági tanácsok összeállítása
- 8. sz. mell. 2019. január 21. naptól hatályos elsőfokú szolgálati bírósági tanácsok összeállítása
- 9. sz. mell. 2019. február 14. naptól hatályos elsőfokú szolgálati bírósági tanácsok összeállítása
- 10. sz. mell. 2019. április 29. naptól hatályos elsőfokú szolgálati bírósági tanácsok összeállítása
- 11. sz. mell. SZF36/2019/10. számú végzés
- 12. sz. mell. SzfF.7/2020/4. számú végzés
- 15. sz. mell.SZF36/2019/2. számú végzés
- 16. sz. mell. SzfF.7/2020/21. számú végzés
- 17. sz. mell. SzfF.7/2020/20. számú végzés
- 18. sz. mell. SzfF.7/2020/32. számú végzés
- 19. sz. mell. SzfF.7/2020/7. számú jegyzőkönyv
- 20. sz. mell. [redacted] Törvényszék elnökének 2020. augusztus 4. 9:14 időpontban a Kúria Bíróságához, az eljáró tanács elnökének másolatban is megküldött SzfF7/2020. ügyszámú hivatkozású e-mailje és az e-mail melléklete

Kel [redacted] 2021. augusztus 19.

Jelen, 19 számozott oldalból álló alkotmányjogi panaszt aláírom és benyújtom, *tisztelettel:*

Előttünk mint tanúk előtt:

